

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Michala Bobka v právní věci žalobce: **B. V.,** zastoupen JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalovanému: **Český báňský úřad,** se sídlem Kozí 748/4, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2020, č. j. 9 A 237/2018 - 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 11. 2018, č. j. SBS 32786/2018/ČBÚ-21, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 9. 2018, č. j. SBS 24586/2011/OBÚ-02/6. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) rozhodl, že držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v dobývacích prostorech Solopysky a Štětkovice (dále též „dobývací prostory“) je organizace KAVEX – GRANIT HOLDING a. s., v konkurzu, se sídlem Lobezská 107/41, Plzeň, zastoupená správkyní konkurzní podstaty Miroslavou Šafránkovou, MBA, se sídlem Bellušova 1846/8, Praha (či také „KAVEX“), a že uvedený právní vztah trvá ode dne 13. 4. 1999 dosud.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud přisvědčil žalobci, že předchozí souhlas obvodního báňského úřadu (dále též „OBÚ“) ve smyslu § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „horní zákon“) je udělován k převodu dobývacího prostoru, nikoliv ke smlouvě o jeho převodu. Platnosti převodu dobývacího prostoru pak není na překážku, pokud je smlouva uzavřena ještě před vydáním předchozího souhlasu. Lze však rozumně předpokládat uzavření vždy jedné smlouvy o převodu dobývacího prostoru, která bude či byla příslušnému OBÚ doložena k oznámení o převodu. V projednávaném případě žalobce nepředložil k žádosti o předchozí souhlas smlouvy uzavřené dne 20. 8. 2001 (dále též „smlouvy z roku 2001“). Za účelem převodu předložil smlouvy uzavřené dne 13. 6. 2002 (dále též „smlouvy z roku 2002“). Předchozí souhlas s převedením dobývacích prostorů ze společnosti KAVEX na žalobce udělený Obvodním báňským úřadem v Příbrami (dále též „OBÚ Příbram“) dne 10. 6. 2002 tak lze vztáhnout právě ke smlouvám z roku 2002. Správní řízení o převodu dobývacích prostorů bylo přitom pravomocně skončeno v roce 2002. Teprve s odstupem několika let bylo zjištěno, že tento převod byl v důsledku absolutní neplatnosti smluv z roku 2002 proveden neplatně. Městský soud zdůraznil, že žalovaný netvrdil neplatnost či neúčinnost smluv z roku 2001. Pouze dospěl k závěru, že tyto smlouvy jsou pro vznik a trvání právního vztahu k dobývacím prostorům bez významu. Je totiž podstatné, že platnost předchozího souhlasu byla omezena do 30. 12. 2002, a do tohoto data nebyly obvodnímu báňskému úřadu smlouvy z roku 2001 předloženy. Následné doložení těchto smluv dne 6. 9. 2018 je pro věc irelevantní. Žalobce zcela zjevně zamýšlel uskutečnit převod dobývacích prostorů prostřednictvím smluv z roku 2002, neboť je doložil k oznámení o převodu a z jejich textu je zjevná vazba na tento úkon. Dále by jejich uzavření znamenalo zrušení smluv z roku 2001. Ostatně sám žalobce uvedl, že si nebyl jist platností smluv z roku 2001. Městský soud poukázal i na to, že žalobce věděl či musel vědět o neplatnosti smluv z roku 2002, kterou sám způsobil. Nemůže se proto nyní dovolávat jejich neplatnosti ve svůj prospěch. Městský soud poukázal na to, že § 27 odst. 2 věta druhá horního zákona výslovně požaduje předložení smlouvy o převodu. Ačkoliv k tomuto úkonu zákon nestanoví určitou lhůtu, ke splnění povinnosti musí dojít v přiměřeném časovém úseku tak, aby evidence plnila svůj účel a vyplýval z ní skutečný stav věci. V době platnosti předchozího souhlasu však byly předloženy pouze smlouvy z roku 2002, jejichž neplatnosti si musel být žalobce vědom. Žalobce tak nesplnil včas zákonnou ohlašovací povinnost, přičemž předchozí souhlas zanikl uplynutím doby platnosti k 30. 12. 2002. Předložení smluv z roku 2001 městský soud označil za účelové jednání, pročež správní orgány nepochybily, pokud se jimi nezabývaly v řízení o určení právního vztahu. Žalobce ze své vlastní vůle nahradil smlouvy z roku 2001 smlouvami z roku 2002, o jejichž neplatnosti od počátku věděl. Předchozí souhlas se však vztahoval ke smlouvám z roku 2002, a nelze jej po 16 letech nově vztáhnout ke smlouvám z roku 2001, zvlášť když byl časově omezen do 30. 12. 2002. Žalobce smlouvy z roku 2001 nikdy k převodu dobývacích prostorů nepředkládal, ačkoliv podle jejich textu byl zavázán, aby do 10 dnů od jejich účinnosti oznámil převod dobývacích prostorů příslušnému OBÚ. Pokud tak neučinil a uzavřel namísto toho nové smlouvy, patrně sám smlouvy z roku 2001 nepovažoval za účinné a zamýšlel je nahradit smlouvami z roku 2002. Pro jejich absolutní neplatnost

však k převodu dobývacích prostorů na žalobce nedošlo, a správní orgány proto správně konstatovaly, že držitelem oprávnění k dobývacím prostorům je KAVEX.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Uvedl, že uzavřel dne 20. 8. 2001 se společností KAVEX smlouvy o převodu dobývacích prostorů. Následně požádal OBÚ Příbram o předchozí souhlas s převodem dobývacích prostorů. Ten byl udělen dne 10. 6. 2002. S ohledem na dikci § 27 odst. 7 horního zákona znovu uzavřel z opatrnosti dne 13. 6. 2002 smlouvy o převodu dobývacích prostorů. Po prohlášení konkurzu na KAVEX se ukázalo, že smlouvy z roku 2002 jsou neplatné. Na základě rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011 a podnětu insolvenční správkyně KAVEX převedl Obvodní báňský úřad v Kladně dobývací prostory zpět na KAVEX. Stěžovatel se poté domáhal podáním doručeným Obvodnímu báňskému úřadu v Kladně dne 2. 8. 2011 určení, že je držitelem oprávnění k dobývání výhradních ložisek v daných dobývacích prostorech. Vzhledem ke sporu o věcnou příslušnost mezi soudy a správními orgány bylo prvostupňového rozhodnutí vydáno až 19. 9. 2018.

[4] Stěžovatel zdůraznil, že k uzavření smluv o převodu k dobývacím prostorům došlo dne 20. 8. 2001. Na účinnost a platnost těchto smluv nemá vliv neplatnost následně uzavřených smluv ze dne 13. 6. 2002. To, že byly nejprve uzavřeny smlouvy, a až následně udělen předchozí souhlas s převodem dobývacích prostorů, pak není v rozporu s horním zákonem a nezpůsobuje neplatnost samotného převodu oprávnění k dobývání. Ač je takový postup nestandardní, není v rozporu se smyslem a účelem zákona. Tato skutečnost má za následek pouze to, že k právním účinkům převodu došlo až právní mocí uděleného předchozího souhlasu. I když byly předchozí souhlasy platné do 30. 12. 2002, k převodu dobývacích prostor došlo, protože předložením smluv z roku 2001 stěžovatel zhojil předchozí předložení neplatných smluv z roku 2002. Není chybou stěžovatele, že neplatnost smluv z roku 2002 byla s určitostí zjištěna až v roce 2019. Nelze souhlasit s městským soudem, že předchozí souhlasy lze vztáhnout pouze ke smlouvám z roku 2002, protože k žádosti o předchozí souhlasy nebyly předloženy smlouvy z roku 2001. Předchozí souhlas nemá žádnou návaznost na konkrétní smlouvu, což plyne z § 27 odst. 7 horního zákona. Stěžovatel poukázal na judikaturu, podle níž nemůže být smlouva o převodu neplatná proto, že byla uzavřena před vydáním předchozího souhlasu OBÚ. Proto je i v jeho případě převod platný a účinný, neboť smlouvy z roku 2001 jsou platné a účinné. Žalovaný nevysvětlil, proč považuje převod na stěžovatele za neplatný. Dodatečným doložením smluv došlo ke zhojení platnosti a účinnosti převodu dobývacích prostor. Stěžovatel zdůraznil, že předchozí souhlas nemá žádnou spojitost s konkrétní smlouvou a zákon nespojuje s nesplněním ohlašovací povinnosti sankci spočívající v neplatnosti smluv či zániku předchozího souhlasu. Z toho důvodu mělo být ke smlouvám z roku 2001 přihlédnuto. Stěžovateli není zřejmé, proč by mělo být jejich doložení označeno za účelové. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil rovněž rozhodnutí obou správních orgánů.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s rozsudkem městského soudu a odkázal na svá předchozí podání. Doplnil, že podle rozsudků civilních soudů jde neplatnost smluv z roku 2002 k tíži stěžovatele. Civilní soudy rovněž konstatovaly, že dobývací prostory byly v roce 2003 (tudíž po okamžiku, od kterého stěžovatel odvozuje svůj nárok) řádně a po právu zařazeny do konkurzní podstaty společnosti KAVEX. Zdůraznil, že smlouvy z roku 2001 nebyly v řízení o předchozím souhlasu doloženy, přičemž tyto převody byly ukončeny v roce 2002, shodně byla časově omezena platnost souhlasů. Jejich předložení v roce 2018 je již bez významu. Stěžovatel vždy až do roku 2018 zaštiťoval svůj nárok smlouvami z roku 2002. Pokud chtěl realizovat převod smlouvami z roku 2001, měl je příslušnému báňskému úřadu doložit v souvislosti s vydáním předchozího souhlasu v roce 2002. To však neučinil. Žalovaný poukázal rovněž na to, že vždy existuje určitá vazba mezi smlouvou a předchozím souhlasem a je možné identifikovat, ke které konkrétní smlouvě se souhlas vztahuje. V tomto případě se jasně jednalo o smlouvy z roku 2002, žádné jiné smlouvy v rozhodnou dobu předloženy nebyly. Tyto přitom nelze předložit kdykoliv, nýbrž bez zbytečného odkladu po jejich uzavření, neboť i zákon podmiňuje platný převod předložením smlouvy. Nadto stěžovatel nesplnil podmínku uvedenou v předchozím souhlasu, dle níž měl převedení dobývacích prostorů oznámit OBÚ Příbram. Ten přitom od roku 2012 ani neexistuje. Platnost předchozího souhlasu navíc byla omezena do 30. 12. 2002, a tedy do daného data měli účastníci převodu příslušnému báňskému úřadu tento převod doložit. Byly tak porušeny podmínky předmětného souhlasu a ten není možné k převodu předmětných dobývacích prostorů použít. Žalovaný poukázal rovněž na to, že v nynějším řízení je rozhodováno o existujícím stavu, nikoliv o novém návrhu stěžovatele. Ke smlouvám z roku 2001 přitom nebyl vydán žádný předchozí souhlas s převodem a stěžovatel ani neplnil ve vztahu k předmětným dobývacím prostorům povinnosti podle horního zákona. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Zdejší soud považuje za podstatné stručně shrnout okolnosti projednávaného případu.

[9] Dne 2. 8. 2011 byl Obvodnímu báňskému úřadu v Kladně doručen návrh stěžovatele na určení právního vztahu k předmětným dobývacím prostorům. OBÚ v Kladně o předmětném návrhu rozhodl tak, že věc odložil a řízení o žádosti stěžovatele nezahájil. Proti tomuto usnesení se stěžovatel odvolal, avšak žalovaný odvolání stěžovatele zamítl. Stěžovatel tak následně podal žalobu k městskému soudu, který ji rovněž zamítl. Nejvyšší správní soud však v reakci na stěžovatelovu kasační stížnost zrušil předmětný rozsudek městského soudu, stejně jako rozhodnutí správních orgánů. Věc pak vrátil

příslušnému OBÚ k dalšímu řízení. Vycházel přitom z rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016 - 63, který judikoval, že k určení existence práv k dobývacím prostorům přísluší rozhodovat obvodním báňským úřadům postupem podle § 142 správního řádu.

[10] Zahájení řízení o určení právního vztahu k dobývacím prostorům předcházel spor o platnosti usnesení valné hromady společnosti KAVEX ze dne 21. 11. 2001. Ta mimo jiné zvolila předsedou představenstva RSDr. Pavla Filipa, který za tuto společnost následně podepsal smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 13. 6. 2002 na stěžovatele. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2007, č. j. 42 Cm 25/2002 - 107, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 2008, č. j. 3 Cmo 483/2007 - 137, byla veškerá usnesení této valné hromady prohlášena za neplatná. Důvodem byla skutečnost, že na valné hromadě vykonával akcionářská práva (hlasoval) mimo jiné stěžovatel, ačkoliv nedošlo k platnému převodu akcií na jeho osobu (akcie nebyly indosovány). Stěžovatel se dále domáhal vyloučení oprávnění k dobývání výhradních ložisek v daných dobývacích prostorech z konkursní podstaty společnosti KAVEX, na kterou byl v roce 2003 prohlášen konkurs. Jeho žaloba byla rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003 - 382, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010 - 512, zamítnuta. Nejvyšší soud zamítl dovolání stěžovatele rozsudkem ze dne 29. 5. 2014. č. j. 29 Cdo 2050/2011 - 585. Následná ústavní stížnost stěžovatele byla odmítnuta. V těchto řízeních byla jako předběžná otázka konstatována neplatnost smluv o převodu dobývacích prostorů ze dne 13. 6. 2002. Soudy mimo jiné zdůraznily, že stěžovatel nemohl být v dobré víře, že RSDr. Pavel Filip byl v době uzavření smluv o převodu dobývacích prostorů členem statutárního orgánu organizace KAVEX. Stěžovateli byly známy všechny důvody zakládající neplatnost usnesení valné hromady společnosti KAVEX, jež zvolila členem představenstva RSDr. Pavla Filipa, který následně jménem společnosti KAVEX se stěžovatelem podepsal předmětné smlouvy. Stěžovatel byl totiž při podpisu smlouvy, na jejímž základě měl nabýt akcie společnosti KAVEX, seznámen s tím, že nabývá neobchodovatelné listinné akcie na jméno, které jsou převoditelné rubopisem, ovšem akcie rubopisem opatřeny nebyly. Navzdory tomu na mimořádné valné hromadě vystupoval jako akcionář společnosti KAVEX, a hlasoval mimo jiné pro usnesení, jímž byl neplatně zvolen RSDr. Pavel Filip členem představenstva společnosti KAVEX.

[11] Dne 6. 9. 2018 předložil stěžovatel správnímu orgánu I. stupně v rámci řízení o určení právního vztahu k předmětným dobývacím prostorům smlouvy o převodu dobývacích prostorů datované dne 20. 8. 2001. Podle těchto smluv převedla organizace KAVEX předmětné dobývací prostory bezúplatně na stěžovatele.

[12] Předmětem sporu je otázka, zda správní orgány v řízení o určení právního vztahu k dobývacím prostorům správně posoudily, kdo je držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska v předmětných dobývacích prostorech. Podle stěžovatele správní orgány především nesprávně pominuly existenci jím doložených smluv o převodu dobývacího prostoru ze dne 20. 8. 2001.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že se stejnou otázkou mezi týmiž účastníky řízení zabýval již v nedávném rozsudku ze dne 27. 7. 2022, č. j. 7 As 261/2020 - 25, který se toliko týkal jiných dobývacích prostor. S ohledem na to, že nynější věc má prakticky totožný skutkový základ a jsou v ní řešeny stejné právní otázky, neshledal Nejvyšší správní soud důvod se od tam uvedených závěrů jakkoliv odchýlit a plně je přebírá i pro nyní posuzovaný případ.

[14] Podle § 27 odst. 7 horního zákona v rozhodném znění platí, že [o]*rganizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 6 o tříleté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu*.

[15] K citovanému ustanovení uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 83/2014 - 38, následující: „*Převod dobývacího prostoru je smíšeným institutem soukromoprávní povahy s výraznou veřejnoprávní ingerencí (§ 27 odst. 7 horního zákona). Samotný převod se uskutečňuje sice na základě smlouvy o převodu dobývacího prostoru, ale uzavření této smlouvy je podmíněno vydáním předchozího souhlasu, ve kterém stanovuje obvodní báňský úřad podmínky k uskutečnění převodu*“ (srov. rovněž rozsudek tohoto soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 186/2014 - 50). Pro platný převod dobývacího prostoru musejí být tedy splněny dvě podmínky: 1) předchozí souhlas obvodního báňského úřadu a 2) uzavření smlouvy o převodu dobývacího prostoru mezi převádějící organizací a nabyvatelem dobývacího prostoru. Dále ze zákona vyplývá, že se převod může uskutečnit pouze mezi organizacemi, které jsou definovány v § 5a horního zákona. Stěžovateli je možno přisvědčit, že je irelevantní, zda bude nejdříve uzavřena smlouva o převodu dobývacího prostoru a poté udělen předchozí souhlas s převodem, či zda naopak nejprve dojde k udělení předchozího souhlasu ze strany obvodního báňského úřadu a teprve poté dojde k uzavření příslušné smlouvy. To ostatně potvrdil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015 - 38: „*ustanovení § 27 odst. 7 horního zákona se vztahuje k vlastnímu převodu dobývacího prostoru, nikoli ke smlouvě, jak obsáhle dovozuje stěžovatelka. Obvodní báňský úřad tedy nevydává souhlas ke smlouvě o převodu, která představuje v souladu se soukromoprávní doktrínou titul, na jehož základě dochází ke změně práv a povinností dotčených účastníků. Obvodní báňský úřad tedy vydává souhlas s vlastním převodem dobývacího prostoru, tj. zjednodušeně řečeno, kdo nadále bude oprávněnou organizací ve smyslu horního zákona. Tento převod dobývacího prostoru podle citovaného ustanovení sice může být pouze smluvní, avšak z toho nelze dovozovat, že musí být stanovena přesná posloupnost v podobě souhlasu obvodního báňského úřadu, uzavření vlastní smlouvy a převod dobývacího prostoru. Převod dobývacího prostoru mezi organizacemi sice musí být v časové souvislosti na posledním místě, avšak to nijak nevylučuje, aby byla podána žádost o vyslovení souhlasu s tímto převodem, jehož přílohou bude již uzavřená smlouva o tomto převodu dobývacího prostoru, která bude na udělení tohoto souhlasu patřičným způsobem navázána*.“ Ke shodnému závěru stran časové posloupnosti jednotlivých kroků dospěl i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1376/2014. Předchozí souhlas, kterým je realizována ingerence státu do předmětných právních vztahů a jednání, je nicméně v každém případě nezbytnou součástí platného převodu dobývacích prostorů. Tento souhlas pak zpravidla stanovuje další (individuální) podmínky, které je nezbytné splnit pro platné uskutečnění převodu

dobývacích prostorů. Příslušný obvodní báňský úřad by měl při stanovení podmínek dbát především na to, aby na organizaci, na kterou je převáděn dobývací prostor, byly řádně převedeny finanční rezervy k zajištění vypořádání důlních škod a na sanaci a rekultivaci pozemků dotčených těžbou (srov. § 37a horního zákona), resp. aby organizace, na kterou dobývací prostor přešel, tyto rezervy v předepsané výši a podle aktuálních potřeb vytvořila. Důvodem, proč stát vstupuje do uvedených právních vztahů a jednání, je skutečnost, že má výrazný zájem na tom, aby se s výhradními ložisky zacházelo hospodárně a co nejefektivněji (srov. např. § 30 horního zákona). Současně je třeba zajistit bezpečnost provozu a ochranu životního prostředí při využívání nerostného bohatství (srov. § 1 horního zákona).

[16] Jedním z důvodů, pro který městský soud zamítl žalobu a potvrdil stanovisko správních orgánů, že se stěžovatel nestal držitelem předmětných dobývacích prostorů, bylo, že stěžovatel nesplnil včas svou ohlašovací povinnost, tedy nesplnil ji před uplynutím doby platnosti předchozích souhlasů (viz body 39 a 41 napadeného rozsudku). Jinými slovy, stěžovatel nesplnil individuální podmínky stanovené v předchozím souhlasu, konkrétně v bodě 2), kde je uvedeno: „*Převedení dobývacích prostorů, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí předávající organizace Obvodnímu báňskému úřadu v Příbrami.*“ Tuto podmínku stěžovatel nepochybně nesplnil, neboť nedoložil současně s oznámením převedení dobývacích prostorů příslušné smlouvy o jejich převodu. Jím předložené smlouvy (z roku 2002) totiž byly absolutně neplatné s ohledem na to, že je za organizaci KAVEX uzavřel RSDr. Pavel Filip, který nebyl platně zvolen členem představenstva. Tuto skutečnost ostatně stěžovatel v kasační stížnosti ani nijak věcně nerozporuje. Dovozuje pouze, že k převodu došlo v návaznosti na smlouvy z roku 2001 (uzavřené za KAVEX jinou osobou) ve spojení s poté vydaným předchozím souhlasem s tím, že dobývací prostory byly převedeny ke dni vydání předchozího souhlasu, tedy dne 10. 6. 2002. Podle stěžovatele došlo ke „zhojení“ nastalého stavu (předložení neplatných smluv) tím, že dodatečně doložil smlouvy, které byly platně uzavřeny již v roce 2001. V této své konstrukci však stěžovatel zcela pomíjí, že smlouvy z roku 2001 byly správním orgánům předloženy až dne 6. 9. 2018. Nestalo se tak tedy nejen v přiměřené době po vydání předchozího souhlasu, ale především se tak stalo po uplynutí doby platnosti předchozího souhlasu, a to v řízení, jehož předmětem samotný převod dobývacího prostoru ani nebyl. Jak správně připomněl městský soud, platnost předchozího souhlasu byla podle bodu 5) podmínek k předchozímu souhlasu omezena pouze do 30. 12. 2002 s tím, že podle bodu 4): „*Bez splnění podmínek uvedených v rozhodnutí nebude smlouva o převodu dobývacího prostoru uznána za pravomocnou a převod v evidenci dobývacích prostorů nebude proveden*.“ Stěžovatel stanovený nejzazší okamžik pro splnění podmínek předchozího souhlasu zahrnujících rovněž doložení stejnopisů (platných) smluv o převodu dobývacích prostorů nepochybně nesplnil. Doložil-li pak smlouvy o převedení dobývacích prostorů v rozporu se stanovenou podmínkou více než 15 let poté, kdy skončila platnost předchozího souhlasu, nemohlo dojít k žádnému „zhojení“ nastalé situace. Podmínky stanovené v předchozím souhlasu je přirozeně třeba splnit ve stanovené době, v opačném případě by omezení doby platnosti souhlasu pozbývalo zcela smyslu. Nutno dodat, že předmětné časové omezení předchozího souhlasu považuje zdejší soud vzhledem k povaze předmětu převodu a zájmu státu na hospodárném a efektivním využití nerostného bohatství za zcela racionální. Pokud totiž převádějící a přejímající organizace nesplní podmínky stanovené v předchozím souhlasu ve stanovené době, *de facto* nevyužijí předchozího souhlasu

k provedení platného převodu a k platnému převodu dobývacího prostoru vůbec nedojde. Chtějí-li organizace platného převodu skutečně dosáhnout, nezbývá jim než získat nový předchozí souhlas, jsou tedy povinny požádat obvodní báňský úřad znovu o předchozí souhlas. V novém řízení pak dojde k novému posouzení věci na základě aktuálních poměrů a potřeb, které se přirozeně mohou v čase měnit. Jak navíc správně konstatoval městský soud, i samotný zákon ukládá organizacím, aby převedení dobývacího prostoru doložily příslušnému OBÚ stejnopisem smlouvy. Jakkoliv zde není stanovena žádná exaktní lhůta k tomuto kroku, z logiky věci se tak musí dít bez zbytečného odkladu, tj. v takovém časovém úseku, aby evidence plnila svůj účel a vyplýval z ní skutečný stav věci. Za takový časový úsek nelze zcela jistě považovat 16 let.

[17] Městský soud nijak nepochybil ani svou úvahou, že se předchozí souhlas bude vztahovat právě k určité konkrétní smlouvě o převodu dobývacího prostoru. Takový závěr je logický. S ohledem na obvyklý průběh věcí lze totiž rozumně předpokládat, že mezi týmiž stranami bude uzavřena vždy jen jedna smlouva se stejným předmětem. V projednávané věci přitom bylo převedení dobývacích prostor, tedy i splnění podmínek předchozího souhlasu, jasně provázáno se smlouvami z roku 2002, a nikoliv se smlouvami z roku 2001. Byly to právě smlouvy z roku 2002, které stěžovatel v rozhodné době (platnosti předchozího souhlasu) předkládal OBÚ v Příbrami v rámci oznámení o převodu dobývacího prostoru ze dne 13. 6. 2002. Tento úřad následně ve svém potvrzení o změně v evidenci dobývacích prostorů ze dne 18. 6. 2002 zaevidoval převod předmětných dobývacích prostorů na stěžovatele právě v návaznosti na předchozí souhlas a smlouvy o převodu dobývacího prostoru ze dne 13. 6. 2002. Ze znění předchozího souhlasu je pak zjevné, že OBÚ Příbram v době jeho vydání nevěděl o existenci smluv z roku 2001. Opakovaně v něm uváděl, že předmětné smlouvy teprve budou uzavřeny. Rovněž z textu smluv z roku 2002 vyplývá jejich provázanost s předchozím souhlasem, když např. v jejich bodě VII. je uvedeno: „*Tato smlouva bude předložena Obvodnímu báňskému úřadu v Příbrami dle bodu 2, předchozího souhlasu čj.* (...) *ze dne 10. 6. 2002, který vydal OBÚ v Příbrami*“. Sám stěžovatel ostatně uvádí, že smlouvy z roku 2002 byly uzavřeny proto, že si nebyl jist platností smluv z roku 2001 pro jejich uzavření před vydáním předchozího souhlasu. Stěžovatel tak zjevně v rozhodnou dobu nezamýšlel provést převod dobývacích prostorů prostřednictvím smluv z roku 2001, jak správně uvedl městský soud. Předchozí souhlas byl zjevně provázán právě se smlouvami z roku 2002. Ze spisových materiálů naopak není patrná jakákoliv provázanost mezi předchozím souhlasem a smlouvami z roku 2001.

[18] V projednávaném případě tak nebyla naplněna jedna z podmínek stanovených příslušným obvodním báňským úřadem pro to, aby mohl být platně uskutečněn převod předmětných dobývacích prostorů na stěžovatele. Nebyly tudíž naplněny podmínky předchozího souhlasu jako institutu zprostředkovávajícího ingerenci státu do dispozic s dobývacími prostorami. Nejvyšší správní soud proto v souladu s městským soudem uzavírá, že za takové situace nebyly splněny podmínky pro uskutečnění převodu předmětných dobývacích prostorů na stěžovatele. Dodatečné předložení smluv z roku 2001, nadto zcela mimo původní řízení (současné řízení je vedeno o otázce, zda právní vztah vznikl, kdy se tak stalo a zda trvá), již nemohlo nic změnit na tom, že k platnému převodu předmětných dobývacích prostorů na stěžovatele v roce 2002 nedošlo. Právě z tohoto důvodu správní orgány ani městský soud nijak nepochybily, pokud k uvedeným

smlouvám z roku 2001 v nynějším řízení nepřihlížely. Smlouvy z roku 2001 nejsou relevantní pro převod předmětných dobývacích prostorů.

[19] Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s tím, že stěžovateli může být přičítána k tíži neplatnost smluv z roku 2002. Ze spisového materiálu a rozhodnutí civilních soudů totiž vyplývá, že to byl mimo jiné právě stěžovatel, kdo se přímo podílel na způsobení neplatnosti smluv z roku 2002. Hlasoval totiž jako „akcionář" na valné hromadě, která zvolila RSDr. Pavla Filipa členem představenstva společnosti KAVEX, přestože nebyly splněny podmínky pro to, aby se v rozhodnou dobu řádně stal akcionářem této společnosti. V důsledku svého postupu nemohl být v dobré víře stran skutečnosti, že RSDr. Pavel Filip byl v době uzavření smluv o převodu dobývacích prostorů z roku 2002 členem statutárního orgánu organizace KAVEX. Nemůže se tak úspěšně dovolávat dobré víry stran jejich platnosti. I pokud by se však stěžovatel skutečně dozvěděl o neplatnosti usnesení valné hromady o volbě RSDr. Pavla Filipa až na základě příslušného pravomocného rozhodnutí soudu (tedy z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 2008), nelze považovat za racionální a standardní, že s předložením smluv z roku 2001 otálel dalších více než 10 let. Musel si být totiž vědom toho, že tato skutečnost má zásadní dopad na platnost smluv uzavřených v roce 2002. Řízení o určení právního vztahu k předmětným dobývacím prostorům stěžovatel zahájil podáním návrhu ze dne 29. 7. 2011. V tuto dobu již byla prohlášena neplatnost usnesení valné hromady ze dne 21. 11. 2001. Přesto se stěžovatel ani slůvkem nezmínil, že disponuje jakýmsi „náhradním titulem" k převodu dobývacích prostorů. Stěžovatel dané smlouvy nepředložil ani bezprostředně poté, co judikatura obecně potvrdila praxi žalovaného, který akceptoval, aby byla smlouva platně uzavřena již před tím, než byl získán souhlas obvodního báňského úřadu. Nutno dodat, že v projednávaném případě by doložení smluv z roku 2001 i v těchto termínech bylo irelevantní, protože by stále platilo, že stěžovatel nesplnil podmínky uvedené v předchozím souhlasu (viz výše).

[20] Rovněž vysvětlení postupu předložené stěžovatelem v kasační stížnosti nelze pokládat za plausibilní. Pokud se stěžovatel v rozhodnou dobu skutečně domníval, že nelze uzavřít smlouvy o převodu dobývacích prostorů před obdržením předchozího souhlasu, ale teprve po jeho vydání, pak zůstává nezodpovězenou otázkou, proč takto přesto postupoval. Pokud měly mít smlouvy z roku 2001 jakousi předběžnou povahu, bylo lze očekávat, že jejich existence bude minimálně připomenuta v navazujících (potvrzujících) smlouvách z roku 2002 a že zde bude upraven vzájemný vztah těchto dvou smluv mezi shodnými stranami a se shodným předmětem. O existenci smluv z roku 2001 však nepadla do roku 2018 zmínka v žádném z dokumentů založených ve správním spise, včetně výstupů z několika řízení týkajících se práv k předmětným dobývacím prostorům, která byla vedena. Neosvětlena zůstává taktéž časová prodleva mezi uváděným datem uzavření smluv (20. 8. 2001) a následnými úkony směřujícími k převodu (např. žádost o povolení hornické činnosti stěžovatel podal po 6 měsících dne 25. 2. 2002).

[21] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný,

proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2022

David Hipšr
předseda senátu